

ДМИТРИЙ МЕРЕЖКОВСКИ НЕУЛОВИМОТО

Превод от руски: Петър Велчев, 2008

chitanka.info

НЕУЛОВИМОТО^[0]

*Аз цял живот и все тъй страстно,
и без дори да знам защо,
обичам Го, макар напразно,
макар че име няма То.*

*То в моята мисъл е, в сърцето,
или в печалните върби
над нечий гроб, или в небето,
или в нивята може би.*

*В шум от листа, в любовен шепот,
наяве, както и насън,
и в есенния хладен трепет,
и в пролетния буен звън!*

*В старинни страници, в лазура,
в съгряно от любов гнездо,
в молитва на дете и в буря,
във всичко е... и не е То.*

*Все тъй проблясва, но незримо,
а щом се доближа едвам,
То става в миг непостижимо
и пак съм тъжен, и съм сам.*

*Понякога аз се бунтувам
и ту надеждите ми мрат,
ту вярвам пак, ту пак тъгувам,*

но знам: към Него няма път.

1893

[0] Мережковски има самотно детство и юношество — нито баща му, висш държавен чиновник, нито майка му имат време за него и той е отгледан от бавачка. Както пише в спомените си съпругата му Зинаида Гипиус: „Всичко, което той е можел да има в душата си през цялото това време, той го е имал вероятно от самия себе си и в никакъв случай — отвън“. (З. Гипиус. Живые лица. Воспоминания. Тбилиси, 1991, с.183.)

Своето детство, изпълнено с „очакване на чудеса в непрестанна тревога“, със „срещи с Неведомото“ и усещане за нещо „древно, безумно, среднощно“, присъстващо в душата му „като сянка, като непобедим трепет от ужаса и като натрапчивия шепот на Парките“, Мережковски описва в автобиографичния си роман в стихове „Старинни октави“ (1905–1906). ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.